

selde at faae en tilbagevirkende Kraft, som maaste kunde stride mod de rigtige Principer for en Lovs tilbagevirkende Kraft. Men dertil vil jeg sige, at man vistnok vilde kunne komme ud over denne Banfælighed ved ikke at lade Loven træde i Kraft strax, men sætte en vis Frist, saaledes, at den f. Ex. først traadte i Kraft et halvt Aar efter, at den var vedtagen. Da vil man kunne komme ud over de Indvendinger, der kunne reises, i det Mindste for saa vidt de praktist taget have noget videre at sige.

Steenstrup: Jeg vilde ikke have taget Ordet, hvis der ikke havde været en Ytring, som kom fra den ærede Minister i Anledning af Spørgsmaalet om Banfæligheden ved at faae Separation mellem Ægtefæller, der leve sammen i uheldigt Forhold. Det glæder mig, at den ærede Minister siger, at det vilde i Længden naas at faae denne Separation, naar der var væsentlig Grund dertil. Jeg griber Leiligheden her til at minde Ministeren om, at det foreligger egentlig ikke saa ganske klart for mig, at det er let at faae det iværksat. Jeg sigter her til en speciel Sag, som ganske rigtig for anden Gang har været i den ærede Ministers Haand. Jeg antager, at den ærede Minister erindrer Sagen. Jeg skal kun kortelig sige, at den angik ikke et Forhold, hvor der var Tale om Drukkenskab eller Sligt, men angaar Folk i velhavende Stilling, hvor Pointen er det, at Manden vil tvinge Konen til Skilsmisse paa den Basis, at han tager Formuen hel og holden, skøndt den vel at mærke er kommen fra Konen, og Konen skal Intet have, uagtet hun har medbragt hele Formuen. Denne Sag har nu to Gange gennemløbet alle Instanser og er endt med afflaende Bested fra den høitærede Minister. Jeg vil altsaa haabe, efter hvad den ærede Minister sagde, og hvad jeg ogsaa trygt stoler paa, selv om den ærede Minister ikke havde sagt det, at den Slags Ansøgninger kan man dog vedblive med saa længe, at man tilsidt opnaar den forønskede Bevilling. Jeg skal da takke den høitærede Minister for, at han for dette specielle Tilfælde nu i Virkeligheden har givet Anvisning paa, at man skal kun vedholdende vedblive i den gode Sags Tjeneste, saa naaes det. Thi jeg kan ikke negte, at jeg var nærværdig at roffes i min Anskuelse, om der ikke i Virkeligheden hos Ministeriet var indtraadt en Principforandring, da det var mig klart, at der her i det omtalte Tilfælde foreligger langt større Grund til Bevilling, end der har foreligget i Tilfælde, i hvilke der er tilstaaet Separation her i Kjøbenhavn, hvor den Slags Ting forekommer hver Dag, saa jeg var bange for, at der var sket en Principforandring. Det glæder mig imidlertid som sagt, at den ærede Minister udtalte sig i den Retning, som han gjorde.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg vil kun bemærke, at jeg forstaar aldeles ikke, hvad det var, det ærede Medlem sigtede til.

Steenstrup: Det var Banfæligheden ved at faae Separation mellem Ægtefæller, som leve ulykkelig sammen. Derfor jeg maa forklare mig næriere, skal jeg sige, at, naar den ærede Minister yttrede, at i England var det ikke let at faae Separation. (Justitsministeren (Nellemann): Jeg sagde umuligt) . . . altsaa umuligt, men at det her i Landet var temmelig let, skal jeg kun fremhæve, at det hører til Dagens Orden, at det ikke er let her i Landet. Uagtet man har meget stærke Beviser for, at Ægtefællernes ulykkeligt, har man dog i mange Tilfælde ikke gennem det høie Justitsministerium kunnet opnaa Separationsbevilling, fordi den ene Ægtefælle finder sin Fordeel ved at holde den anden hen med Snat, som intetsteds hører hjemme, og modsætter sig Separationen, for derved at tvinge den anden Ægtefælle til at afdraa hele Formuen.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg maa sige, at jeg heller ikke forstaar dette Sidste rigtig. Det er klart, at, hvorledes man end ordner Forholdet, vil det være saa, at, naar den ene Ægtefælle mød den andens Villie søger Separation, maa Begjæringen ledsages af gyldige Grunde, og det kan aldrig være anderledes, end at det Tilfælde tidt kan indtræde, at det ikke er muligt at skaffe de Beviser, som i den Henseende kunne komme i Betragtning. Denne Tilstand vil man imidlertid ikke kunne komme bort fra, med mindre man vil forandre System og gaa saa vidt, at den ene Ægtefælle ensidig kan begjære Separation, selv om den anden ikke vil gaa ind derpaa, og saa langt er det vist neppe Meningen, at man vil gaa.

Steenstrup: Jeg skal kun tilføje, at netop ved den Sag, jeg tænker paa, forelaa der stærke Beviser. Det var derfor, jeg tillod mig at yttre mig derom.

Bajer: Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet engang endnu, er de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Præsæs Amts 2den Valgtreds (D. Christensen). Jeg skal ikke gaa ind paa, at de vare noget stærke, men tværtimod takke ham, fordi han stærkt har fremhævet et Forhold, der ikke er fremhævet saa stærkt i Lovforslaget, nemlig Forholdet til Krediemænd. Thi det maa man ikke overse, at der ikke alene er Tale om Mand og Hustru, men ogsaa om en tredie Person, nemlig Kreditor. Jeg har været opmærksom derpaa ved Lovforslaaets Fremlæggelse. Jeg har endog liggende et Udkast til et Endringsforslag, forsaavidt man maatte mene, at Kreditor ikke var tilstrækkelig betrygget. Jeg skal